

In Zijn voetspoor

- * intochtslied ps. 118: 7 en 8
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren die de hemelen en de aarde gemaakt heeft, die trouw is en
trouw blijft en***

niet laat varen het werk van Zijn handen.

***Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus, in de
gemeenschap met de Heilige Geest.***

- * verootmoediging
lied 440: 1 en 2
genadeverk.: Jes. 1: 18
lied 440: 3
leefregel: Ex. 20
lied 440: 4
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Joh. 15: 1 - 8
1 Joh. 2: 3 - 6
- * lied 326: 1, 2 en 5
- * preek n.a.v. 1 Petr. 2 : 21
- * lied 78: 1 - 4
- * gebed/voorbede
- * slotlied 192: 1 - 6
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is en blijve met u allen.***

Weet u waar ik zo moe van wordt, misschien u ook wel? Van vroomheid! Als er iets is wat me steeds meer tegen gaat staan dan is het wel dat! Wat kunnen mensen vroom leuterend.
Je voelt zonder klompen aan dat wat ze beweren nauwelijks of niets met hun levenspraktijk te maken heeft - erkent u dat?

Ik weet niet hoe u het vergaat, maar ik kan me mateloos ergeren aan ook dat soort christelijke praatprogramma's. De meest fraaie volzinnen klinken door de ether en rollen van de buis. En dan weten sommigen ook anderen zo fijntjes de oren te wassen. U moet het me maar niet kwalijk nemen, maar de heiligheid druipt soms van de gezichten... schijnheilig!

Neem hou eens simpel de tekst van vanmorgen en het onderwerp wat daarin aan de orde wordt gesteld.

Wat kun je daarover vroom kletsen, zelfs vroom preken!

Ik ben op die tekst, zoals het bij een goed voorbereiden van een preek hoort, een aantal commentaren na gaan lezen.

De een weet het nog mooier te zeggen dan de ander .

En het beroerde is, dat wat ze zeggen wel waar is, maar het is zo glad qua woordstijl of zo theoretisch vanuit b.v. het benaderen van de situatie toen, dat je je afvraagt: :weet je wel waarover je het hebt!

Voel je wel half aan 'wat de schrijver, niet alleen bedoelt (in opdracht van Gods Geest), maar ook zelf doorleefd moet hebben voor hij dergelijke woorden kon neerschrijven!

Het zijn geïnspireerde woorden, zoals aangegeven komend van Gods

Heilige Geest, maar ik geloof absoluut niet dat de Heilige Geest, dat God de Vader, die niet voor niets in Christus mens is geworden, aan het menselijke van de schrijver voorbij ging.

Ik denk toch dat wat je beschrijft zonder het zelf te hebben meegemaakt of te hebben ervaren, niet meer dan theorie ... en dus alle gevoel mist, alle inleven! Duur gezegd: empatisch vermogen mist. Nou Petrus in deze tekst niet hoor!

Laten we nog eens even de tekst lezen:

'Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in Zijn voetstappen zoudt treden'.

Laat die woorden eens goed tot u doordringen.

Hij zegt daar namens God nogal wat!

Met deze woorden bepaalt Petrus ons feitelijk bij niets minder dan Pasen. Stel u Pasen nog even voor.

Kunt u die 'terugkoppeling' even meemaken?

Laat ik het anders formuleren:

Hebt u nog herinnering aan het gevierde paasfeest van dit jaar? Of, wat zegt Pasen u op deze zondag? Concreter: kunt u er überhaupt iets mee... Zoals aangegeven: in deze tekst komt het wezen van Pasen naar voren, niet als een herinnerings moment in de zin van: 'wir setzen uns mit tränen nieder' en 'wat nog te vrezen Hij leeft eeuwig voort', maar heel concreet praktisch - **voor het leven!** Pasen houdt nooit op! Het vormt de scharnier van geloven en... **leven!**

Je zou kunnen zeggen: na die allereerste paasdag is het aan ons!

Hij leeft, Hij leeft! Ik weet dat mijn Verlosser leeft! Amen! Prachtig! Maar waar wordt dat anno 2001 zichtbaar?

En dan zegt Petrus in deze tekst eigenlijk niets minder dan: **in ons!**

Ik heb bewust maar niet het hele gedeelte als lezing gekozen voor deze dienst, want ik zeg u maar heel eerlijk: daar wordt je niet direct blij van! Sterker, als je je al even het vrolijk/blijje paasgevoel in herinnering weet te brengen, zou het dat wellicht alleen maar bederven. Plus dat daar bij komt, dat ik het zelf niet direct even gemakkelijk vind om zonder protest naar te luisteren. Daarom dacht ik ook, toen ik deze tekst 'koos' (op mijn hart kreeg, klinkt zo geladen!), eigenlijk zou je niet moeten preken, maar met elkaar hierover in gesprek gaan.

Want als u die woorden van Petrus, Johannes en Jezus zo hoort en op u laat inwerken, kunt u er dan wat mee? Hebt u er wat mee? 'In Hem blijven', 'zelf zo wandelen als Hij gewandeld heeft...' = 'in Zijn voetstappen treden'? Ik vind het moeilijk! Ik heb er grote moeite mee!

Ik heb bijna de neiging om te zeggen, maar dan weet ik dat wat ik zeg niet kan kloppen: dit is *onhaalbaar* !

Dan zie je de man even voor je die deze woorden van onze tekst spreekt. Kijk van Johannes kan ik zoiets verwachten met wat ik vanuit de bijbel van hem weet, hij heet niet voor niets apostel der liefde.

Hij lag aan de boezem van Jezus. Kortom, hij zal het er misschien ook niet gemakkelijk mee gehad hebben, want hij was per slot van rekening ook een kind van Adam, maar hij had een volkomen andere karakterstructuur dan een Petrus! Toch trokken die twee op elkaar, misschien wel juist daarom!

Voor Petrus is dit niet zo maar iets om te zeggen. Er moet in hem wel het een en ander gebeurd zijn voor hij zover kon komen. Want als er toch iemand rissig was, opvliegend, snel geraakt en al helemaal vlot met de mond, dan hij wel. Ik probeer me hem even voor te stellen toen hij voelde en vanuit God wist dat hij dit moest opschrijven: hij heeft vast zijn mond tegenover God niet kunnen houden, al was het alleen maar omdat hij beseftte dat hij deze woorden moest doorgeven tot aan ons. Het moet zijn levenservaring zijn geweest, zijn beleefde en doorleefde omgang met God in het vlees, Jezus Christus, die hem aan het schrijven heeft gezet.

Het is voor Pasen, ten tijde van de eerste aankondiging van het onderwerp van onze tekst: het kruis! de lijdensweg! de door Jezus te zetten voetstappen! dat hij, na een niet mis te verstane belijdenis, een uitroep doet die volkomen tegendraads is aan wat hij hier verkondigt!

Het was een grandioos belijden, een belijden waarmee hij door Gods genade! (Jezus zei: zalig zijt gij!) Johannes vooruit was! Hij beleed namelijk op basis van wat Johannes op Patmos pas zou ontvangen: een openbaring, dat Jezus *de Christus* was! En dan, als Jezus duidelijk maakt dat de enige weg om uit te komen bij de inhoud van die naam 'de Christus', het koningschap, de troon de weg van lijden is, roept hij uit: 'dat verhoede God! dat zal u geenszins overkomen'

Ach, ach Petrus toch, hoe kun je...!

Nou pak de tekst maar en vraag u zelf af, of u het kunt!
'in de voetstappen van ..Jezus treden!' of, zoals Johannes zegt:
'wandelen als Hij gewandeld heeft!' of zoals Jezus zei: 'Blijf in Mij!'

Het enige lijkt haast wel wat wij van Pasen *willen* zien is:

dat Hij, Jezus, als Lam van God de zonden der wereld, dus God zij dank ook de mijne, wegnam!

Amen, waar, maar het is; lang niet alles! Dan begint het pas! Dan wordt het moeilijk!

Dan is er niet alleen voor jou gestorven, maar dan moet je *meestererven*! Dan is er niet alleen voor jou opgestaan, maar dan heet het dat jij bent *mee opgestaan tot een nieuw leven*!

Dan is het oude voorbij gegaan, zie het nieuwe is gekomen!

Dan is het niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij!

Dan is het gij geheel anders, gij hebt Christus leren kennen!

Is het dat voor u?!

0, waarschijnlijk theoretisch wel, ken je er zelfs nog wel een tekst bij ook. Misschien komt iemand met: Rom. 6

'Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood; zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan zijn, opstanding'.

Prachtig!

Een waar woord, immers het staat niet voor niets in de bijbel en toch lijkt het er wel voor niets te staan, want hebt u er ook net als ik zo'n moeite mee om dit waar te maken?

Het is allesbehalve een dooptheologie die Paulus daar geeft, maar een levenspraktijk!

'Dat verhoede God, dat zal u - lees: **mij** geenszins overkomen!'

Dat is ons toch veel meer na dan de praktijk van onze tekst, die Jezus leerde, vanaf de eerste lijdensaankondiging onderstreepte.

Hoor Hem in die vreselijke woorden die Hij niet alleen aan het adres van Petrus, maar over de hoofden van al de discipelen heen ook ons sprak:

'ga weg, achter mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, - luister naar wat er nu volg, want ook dat zegt iets van de tekst! - want gij zijt niet bedacht op de dingen van God, maar op die der mensen'.

Blijven we bij het leven van Petrus.

In de bovenzaal. Jezus omgordt zich en gaat... voeten wassen!

Ooit meegemaakt, sterker, ooit gedaan?

'Dat verhoede God...' 'Gij zult mij de voeten niet wassen in der eeuwigheid' Laat staan ik de ander. Als er al gewassen moet worden, dan zijn het meestentijds de oren van die ander!

Ik citeer ter verduidelijking in dit verband dan toch even een stukje van wat voorafgaat aan onze tekst: 'Want dit is... **oei wat moeilijk om uit te spreken... de g e n a d e** indien iemand, omdat hij met God rekening houdt leed verdraagt, dat hij ten onrechte **l i j d t**'.
Kunt u dat? accepteren, verwerken. beleven?! LEVEN?!
Ziet u er 'dingen van God' in? Genade?

Vanuit de bovenzaal ging het naar de hof van Gethsemané.

Daar kwamen een afdeling soldaten, dienaars van de overpriesters en de Farizeeën, voorzien van lantaarns, fakkels en wapenen, maar het ergst, vooraf gegaan door... Judas.

U kent er vast ook wel één, die zo aan, en dat maakt het vaak zo erg of nog erger, de vromen vooraf gaat! Je zelfs, de huiver doet je rillingen langs je rug voelen, letterlijk dan wel figuurlijk kust! Wat ervaar je dan je machteloosheid, die doordrenkt is van diepe teleurstelling - dit had je niet verwacht. Het kan je zo woedend maken dat je best Simon Petrus, die een zwaard had, kunt voorstellen als hij, zoals door Johannes eerlijk beschreven, het trok en er op insloeg!
Als blikken konden doden, maar liever nog wat meer geweld... We hakken wat af!

En dan toch kan het je te heet worden onder de voeten, vooral als het op je eigenste hachje aankomt: 'hoor jij er ook niet bij?' 'Ik?!' 'Mens hoe kom je erbij! Ik ken die mens niet ' 'Wie zegt: ik ken Hem en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet...'.
Want als het er op aankomt, op de inhoud van onze tekst, dan belijden we net als een Petrus - misschien zelfs op openbaring van God -heel wat af en zeg je te willen staan voor alles wat geloven inhoudt, maar op zulke **cruciale** momenten... is het makkelijker *Hem* te verloochenen dan jezelf...

Leert dan van Mij...
Zie het Lam Gods...

En Petrus weende bitter!

Hij had met de ellebogen gewerkt in de strijd om de meeste te zijn in het Koninkrijk, hij had het ook zo moeilijk met vergeven: Here hoeveel maal zal een broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven... Hij die zo rap was met getuigen dat hij bereid was met Jezus ... de dood in te gaan!
Op de dag van die kruisiging stond hij 'van verre...'
Geloof maar dat er door die mens van gelijke bewegingen als ik iets gegaan is...
Hij heeft Jezus gezien in de diepste pijn van het lijden en zijn verloochening drukte al maar zwaarder ...
Zie ik mezelf? Ben ik beter? Ben ik meer? Weet ik meer?

NEE!

O God wat is het moeilijk, *dit* belijden! 't Is stukken gemakkelijker om het zwaard te trekken... Hoe groot is de afstand tussen Petrus en mij? Tussen verloochenen en verraad? Tussen u en mij?
Laten we nooit meer zeggen dat geloven niets kost! Pasen leert wat Jezus sprak: het kost jezelf!
Daarom, bereken de kosten!

De woorden van Petrus uit onze tekst zeggen niet dat we doetjes en watjes moeten zijn of worden, maar dat we ons per situatie hebben af te vragen of we in Christus zijn of niet. En dan is het per keer en per situatie een kwestie van kiezen om in Hem te blijven - en niemand kan je daarin en daarbij raden dan alleen God zelf! En weet Hij veroordeelde Petrus niet, maar vroeg hem alleen: heb je me waarlijk lief?

Het leefde voor deze man vanaf toen meer dan ooit.

Zie hem vanuit de eerste Pinksterdag, vrijmoedig, getuigend: 'zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb' - Jezus, de Christus, de kracht van de opstanding - 'dat geef ik u!' En weet u, hij ervoer wat Paulus bedoelde met 'indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood...' dat het een proces is dat een leven lang duurt, tot en met in zijn geval een letterlijke kruisdood.

'Indien iemand achter Mij wil komen, die *verloochene zichzelf* en neme – dagelijks - zijn kruis op en volge Mij'.

'Want hiertoe zijt gij geroepen', hoorde u de, roep? 'Christus heeft voor u geleden', dat wil zeggen om onze zonde en zondige natuur, ons ik dat ons zo in de weg kan staan! Hij heeft een voorbeeld

nagelaten: leert dan van mij (het is een leerproces!) opdat wij in zijn voetstappen zouden treden.

Wil ik? Blijf in Mij! Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen als Hij gewandeld heeft... dat is een gebod, dat is Zijn Woord, dat is Zijn liefde.

Heb ik Hem waarlijk lief?

Here u weet alles, u weet dat ik u liefheb.

Amen.